

MARC DE BEL

HET EI VAN OOM TROTTER

Van Halewyck

Het ei van oom Trotter

Marc de Bel

Vanaf 10 jaar

Eerste druk : November 1987

Zestiende druk : Juni 2016

© 2016, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

(www.pelckmansuitgevers.be, Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Illustraties : Jan Bosschaert

Omslagontwerp: Hanna Maes

Binnenwerk : 5NUL8 Grafische Producties

D/2016/7104/44

ISBN 978 94 6131 521 2

NUR 283

www.marcdebel.be

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

niemand is alles

niemand is niets

iedereen is altijd iets

Sylvie de Raedt, 10 jaar

Mijn eigen aard werd niet erkend...

zo staat toch in ieder geval vast

dat ik van mijn eigenaardigheden

nooit dat ware profijt trok,

dat zich op de duur

in blijvend zelfvertrouwen

manifesteert.

Franz Kafka

Deel 1

Hij liep zo hard als zijn korte, blote beentjes hem dragen konden, maar dat was niet vlug genoeg. De vijf anderen die hem achternazaten, naderden snel. Ze waren dan ook twee jaar ouder, veel groter en hadden lange tienerbenen. Bovendien speelden ze voetbal en trainden ze elke week op woensdagmiddag. Alexander mocht dat natuurlijk niet. Toch bleef hij doorrennen, ook toen hij de eerste steen zijn linkeroor voorbij hoorde suizen. Hij nam vlug zijn boekentas met beide handen vast en hield ze in zijn nek om zijn hoofd te beschermen. Dan kon hij niet zo snel lopen, maar dat was veel minder erg dan net als gisteren een kei op zijn achterhoofd te krijgen.

De ene steen na de andere vloog hem nu voorbij. In de verte zag hij al het grote hek met daarachter de brede oprijlaan. Nog even volhouden, dacht hij, en ik ben ze kwijt. Maar een scherpe steen raakte zijn rechterkuit. Het was alsof hij ineens maar één been had. De pijn sneed door zijn lichaam, hij verloor zijn evenwicht en struikelde. Hij schuurde over de grond en stootte een elleboog. Zijn boekentas vloog meters verder open op de weg. Achter hem klonk gejoel en gelach en hij wist dat

hij nog te ver van het hek was om veilig te zijn. Daarom kroop hij overeind, schoof zijn brilletje vaster op zijn neus, graaide zijn boekentas mee en hinkte verder, met tranen in zijn ogen. Hij keek niet om. Zo merkte hij niet dat zijn achtervolgers vertraagden en stopten.

‘Ach, laat hem maar lopen’, zei de grootste van het vijftal.

‘We krijgen hem morgen wel.’

‘Je hebt hem op zijn been geraakt’, lachte er een toen ze zich omdraaiden en terugkeerden.

Alexander liep door het grote hek de brede oprijlaan op en verdween achter de jarenoude rododendronstruiken. Hier was hij veilig, want hij wist dat ze zo ver niet durfden te komen. Pas nu voelde hij de pijn in zijn kuit en elleboog en zag dat zijn nieuwe, dure, veel te strakke jasje gescheurd was. Huilend ging hij onder de grote treurwilg zitten en zette zijn boekentas tegen de dikke stam.

Waarom? dacht hij. Waarom toch? Waarom spotten ze altijd met mij? Waarom roepen ze steeds maar ‘kapitalist’ en ‘snob’? Wat kan ik eraan doen dat ik rijke ouders heb?

Zijn elleboog brandde, de huid was geschaafd.

Zelfs in mijn eigen klas is er niemand die met me wil spelen. Had ik maar een vriendje, dan kon ik tenminste ergens terecht als die grote lumme uit de zesde klas me begonnen te pesten. Zijn kuit vertoonde een kleine, diepe wond. Een klein straaltje bloed was uitgelopen tot op zijn witte kous. Hij pakte zijn netjes gestreken zakdoek en veegde het bloed eraf. Hij dacht weer aan gisteren.

Gisteren had hij zich voor het eerst sinds het begin van het

schooljaar verzet. Hij wist nog steeds niet waar hij de moed vandaan had gehaald, maar toen Evert van Dam en zijn bende voor de zoveelste keer begonnen waren met schelden en spotten, had hij plotseling teruggeroepen dat ze allemaal 'luie werklozen' waren. Toen had Evert van Dam, wiens vader al jaren geen werk heeft, hem een klap op zijn neus gegeven, aan het eind van de speeltijd. Alexander had dat voor het eerst aan zijn klassenleraar durven zeggen. Die had Evert van Dam bij zich geroepen en hem twee harde kaakslagen en een hoop straf gegeven. Hijzelf had ook vier bladzijden maal-tafels moeten schrijven omdat hij het uitgelokt had. Toen had hij gezegd dat ze hem al het hele schooljaar pestten. Maar meneer Bokkers had niet eens geluisterd. Toen om vier uur de les afgelopen was, hadden ze hem achternagezeten en met stenen bekogeld. Net als vandaag. Op school zelf durfden ze dat niet. Maar ze wisten ook dat meneer Bokkers zich niets aantrok van wat er na vier uur gebeurde. En Alexander was te bang om hierover iets te zeggen.

Zijn kuit bloedde niet meer. Hij nam zijn brilletje af, droogde zijn tranen met zijn zakdoek en stond op. De mouw van zijn jasje schuurde over zijn geschaafde elleboog. Toen hij zijn boekentas pakte, merkte hij dat die nog steeds open was. Hij wilde ze sluiten, maar zag toen dat zijn rekenboek ontbrak. Dat is er vast uitgevallen toen ik gestruikeld ben, dacht hij. Maar terugkeren durfde hij niet.

Alexander slenterde over de brede oprijlaan. Aan de twee kanten was er een boord met keurig gesnoeide rozen en daarachter een netjes onderhouden groot grasperk, waar

Alexander niet op mocht lopen. Aan het eind van het grasperk stond het huis waarin Alexander woonde. Een heel oud gebouw, maar goed onderhouden. Een klein kasteel. Het was heel lang geleden gebouwd door de overgrootvader van Alexander. Of liever, die had het laten bouwen om er te kunnen uitrusten van zijn vele wereldreizen. Na zijn dood had hij het huis nagelaten aan opa, die vorig jaar was gestorven.

Alexander herinnerde zich zijn opa nog heel goed. Een grote man met een reuzensnor en blinkende, kleine oogjes. Hij vertelde prachtige verhalen en zat uren bij de vijver achter het huis. Daar leerde hij Alexander, toen die kwam logeren, alles over de plantjes en diertjes die er leefden. Opa nam hem dan mee naar zijn 'geheime plekje', zoals hij het noemde. Een kleine open ruimte bij het water, aan de rand van het bosje dat achter de vijver lag, met in de rug dichte elzenstruiken, rondom grote donkergroene bladeren van het grote hoefblad en voor hen het hoge lis. Hier zaten ze uren en keken naar de eenden, waterhoentjes, blauwe reigers... En opa vertelde hoe het vroeger was, voor de fabriek er stond, toen het water van de vijver nog glashelder was, hoe je vanuit het bootje midden op de vijver de bodem kon zien, vier meter diep. Opa had aquariums vol stekelbaarsjes en potten vol gedroogde dieren. Opgeprikte vlinders, kevers en zelfs een vogelspin uit Amerika. Hij had prachtige boeken over de natuur, waarin honderden kleurenfoto's en -tekeningen stonden. Alexander zou ze allemaal krijgen als hij twaalf werd.

Maar plotseling was opa dood.

'Naar de hemel', hadden ze gezegd.

Vader werd teruggeroepen van zijn zakenreis en moeder was ook de hele dag thuisgebleven in plaats van in de winkel het personeel te controleren.

‘Opa is nu naar de hemel, Alexander.’

Hij zat nog op die andere school in de stad. De juf van de derde klas had met de kinderen een gebedje voor opa gebeden. Opa was dood, net als die ransuil die ze samen gevonden hadden in het bosje achter de vijver.

‘Vergiftigd’, zei opa.

Hij had Alexander uitgelegd dat uilen veel muizen eten, maar dat boer Vergeeevers bakken met gif op zijn land zette. Zo kregen de uilen met de muizen het gif binnen en ze stierven eraan. Op deze manier kwamen er natuurlijk meer en meer muizen, maar boer Vergeeevers was te stom om dat te begrijpen, had opa gezegd. Alexander had de ransuil op zijn kamer verstoppt tot zijn moeder hem gevonden had.

Na de begrafenis van opa waren ze hier komen wonen, weg uit de stad. Een reuze-idee, vond Alexander. Maar het was een complete tegenvaller geworden, want zonder opa was alles hier anders.

Vader en moeder waren nu nog minder thuis dan vroeger, door de langere afstanden. Daarom hadden ze een gouvernante aangesteld die tegelijkertijd het huishouden deed en Alexander wat bijwerkte voor rekenen en taal, want daar was hij allesbehalve goed in. Hij was al blij dat hij verlost was van die vervelende Franse les elke woensdagmiddag, maar ook hiervoor werd gezorgd. Een leraar was bereid om Alexander, tegen fikse betaling, elke week drie uur Frans te geven.

Alexander verwenste ze allebei. Rosine, de dikke gouvernante, en meneer Gillette, de magere leraar Frans. Maar hij was te laf om dit te laten blijken.

Toen hij dacht aan Rosine, keerden zijn gedachten terug naar vandaag.

Hij had het eind van de oprijlaan bereikt, liep de grote trap op, slenterde over het terras en liep de zware eikenhouten voordeur voorbij naar de veranda naast het huis. Hoewel dit niet mocht van Rosine, deed hij het af en toe toch. Zo hoefde hij niet aan te bellen en had hij nog even rust voor Rosine zou merken wat er met zijn dure jasje was gebeurd. Ze zal weer razend zijn, dacht Alexander.

Vader en moeder hadden Rosine er immers nadrukkelijk op gewezen dat hij steeds netjes moest thuiskomen. Vooral moeder. Daarom mocht hij niet aan ruwe spelletjes meedoen, niet voetballen en zeker niet blijven rondhangen na de les.

Hij moest altijd om 16.13 uur thuis zijn. Dertien minuten was precies de tijd die nodig was om van school naar huis te komen.

Alexander opende zachtjes de deur van de veranda en ging in een van de rieten schommelstoelen zitten. Hij keek op zijn horloge. In het glas van het dure horloge zat een dikke kras.

‘Verdorie, door het vallen’, mompelde Alexander.

‘Gelukkig is het niet stuk.’

Het was 16.10 uur. Hij was vroeger thuis dan normaal. Hij had ook hard gelopen.

Drie volle minuten lang genoot hij schommelend van de weldoende warmte van het lentezonnetje in de veranda.